

anderledes; det er vel egentlig kun hans Mening, at argumentere fra den Grundbestrævelse, som gaaer igjennem Lovgivningen om Markfreden, nemlig at staffe vedkommende Jordbruger Bessjærmelse for sit Erhverv, og at vise, at, naar man forfulgte denne Tendents saa vidt, som den kan drives, det da maatte lede til, lige saa vel at forstaae Bessjættelse mod vilde Dyr som mod tamme. Jeg antager, at dette har været Meningen med den ærede Taler's Foredrag, og jeg nægter ikke, at denne Tanke har endeel for sig. Jeg er heller ikke uenig med den ærede Taler i, at det er meget vanskeligt at staffe Erstatning for Biltstfæde paa de forskjellige Maader, ad hvilke man har arbejdet derhen, og hvorpaa man har forsøgt at løse denne Opgave, og det er derfor ogsaa tidligere fremkommet under de Forhandlinger, som have fundet Sted med Udvalget, om man ikke kunde opstille en anden Maade, om man ikke kunde blive enig om Bestemmelser, hvorved Jordbrugerne kunde erholde det, som var fornødent til at værne om deres Eiendom, om man ikke kunde gaae ind paa en saadan Bærneret, som ogsaa skulde komme til Anvendelse i Jagtforholdene, uden at løse det hele Jagtretsforhold, og derved er man kommen til de Bestemmelser, som Udvalget her har foreslaaet, og som af den ærede Ordfører nærmere ere udviklede, hvilke deels gaae ud paa særlig at staffe Fred for visse Arter Bilt, der ifølge de særegne Forhold i Særdeleshed kunne drage Opmærksomheden paa sig, deels at udvide den Tanke, som allerede gaaer igjennem den nu gjældende Jagtanordning, nemlig Afgangen for enhver Mand til at dræbe visse særdeles skadelige Dyr, navnlig de egentlige Rovdyr. Naar den ærede Taler, ved at omtale disse Forhold, specielt er kommen ind paa Spørgsmaalet om Rævne, og har ytret, at de Bestemmelser, der med Hensyn til disse ere optagne i Lovudkastet, jo ogsaa skulde gaae ud paa at staffe Markfred, da tager han feil; de gaae derimod ud paa at staffe Hunsfred, de gaae netop ud paa at aabne Udgang til at ødelægge Ræve, som rane af Husene, som der tage Smaafræ, men de gaae ikke ud paa at værne om Markfreden; Rævne leve jo ikke af Markens Produkter (Tscherning: Men Gjødsene leve af

Markens Produkter). Jeg troer derfor, at Udvalgets Forslag meget godt kan forsvares. Det er derimod upaatvivlelig en overmaade betydelig Afvigelse derfra, naar den ærede Taler vil have den Bærneret, som Udvalget har opstillet, og som man har troet at kunne gaae ind paa, fordi der laae en retfærdig Tanke til Grund for den, udsidet saaledes, at deraf skulde opstaae en Ret, hvorefter man kunde have en virkelig Nytte og Indtægt og fuldkommen Meddeeltighed i Jagtretten, hvilket jo i Virkeligheden vilde blive det samme som om Brugerens fik Jagtretten; thi naar han er Medeier i Jagtretten, saa, da han har den Fordeel fremfor Cieren, at han er nærmere ved det Sted, der er Tale om, maatte det være en meget lidet paapasselig Mand, om han ikke nok sørgede for at faae det største Udbytte, saa at Cierens tilbageblevne Jagtret blev illusorisk, men den Meddeeltige virkelig blev den, som havde Jagtretten. Jeg troer derfor, at det under Nr. 3 opførte principale Forslag, vilde give Brugerens den virkelige Ret; Cieren vilde jo vel vedblive at have Lov til at gaae paa Marken og see til om han kunde faae, hvad der var blevet tilbage, men i de fleste Tilfælde vilde han vistnok finde sig skuffet i sine Forventninger, og altsaa lide et meget betydeligt Indgreb i den Ret, han har, og det uden en saadan Godtgjørelse, som efter den nu vedtagne § 1 ellers vilde komme ham tilgode. Dette Forslag strider saaledes ligesom mod Lovens Grundsatning, ligesom det heller ikke er nødvendigt, da det Formaal, man vil opnaae, kan opnaaes paa anden Maade, navnlig saaledes som Udvalget har foreslaaet i de vedkommende Paragrapher, hvilket vil oplyses, naar vi komme til at forhandle dem.

Hvad angaaer det subsidiaire Forslag om, at Arvesfætere og Livsfætere skulle have en Meddeeltighedsret, da er det jo vistnok ikke nogen Øntagelse af det Forslag, der tidligere var under Forhandling, om at give dem en særlig Afgang til at afløse Jagtretten, men jeg kan dog ikke skjønne, at der kan være nogen tilstrækkelig Anledning til at give Arvesfætere og Livsfætere denne etendommelige Meddeeltighedsret. Det forekommer mig ellers og